

Sygn. akt IV Ua 39/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jerzy Zalasiński

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku C. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z udziałem (...) Sp. z o.o. w W.

o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 września 2015r. sygn. akt IV U 102/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz C. Ż. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zawrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt IV Ua 39/15

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 30 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 4 lutego 2015r. nr (...) w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu C. Ż. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 7300 zł, co odpowiada 10% uszczerbku na zdrowiu.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych.

Decyzją z 4.02.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu C. Ż. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony C. Ż. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji, wskazując, że wypadek z dnia 17.07.2014 r. miał związek z jego pracą, gdyż do jego obowiązków należy m. in. budowanie relacji z klientami biznesowymi, które często mają miejsce po „umownych” godzinach pracy. Event był zorganizowany przez jego pracodawcę. Na to zdarzenie ubezpieczony został oddelegowany. Podczas zdarzenia miał reprezentować firmę i wypełniać swoje obowiązki służbowe, tj. pracować nad relacjami biznesowymi z klientami zaproszonymi na spotkanie.

C. Ż. jest zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w W. jako kierownik sprzedaży agencyjnej. Na tym stanowisku odpowiada m. in. za budowanie długotrwałych relacji swoich i zespołu z partnerami po stronie (...).

17.07.2014r. jego pracodawca zorganizował event dla jednego z klientów biznesowych (...), którego celem było nawiązanie bliższych relacji biznesowych. Głównym wydarzeniem tego spotkania był mecz piłkarski, w którym zmierzyły się reprezentacje (...) Sp. z o.o. w W. i (...). C. Ż. reprezentował swego pracodawcę. Podczas wyskoku do piłki C. Ż. doznał urazu lewego stawu kolanowego, co spowodowało 10 % uszczerbek na zdrowiu.

Sąd Rejonowy ustaliwszy powyższy stan faktyczny uznał, iż odwołanie ubezpieczonego jest zasadne.

Sąd Rejonowy jako podstawę swojego rozstrzygnięcia wskazał art. 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.). Sąd Rejonowy wskazał, iż wypadek z dnia 17.07.2014 r. miał związek z pracą wykonywaną przez C. Ż.. Wskazano na poparcie powyższego stanowiska, iż z zakresu obowiązków ubezpieczonego wynika, że odpowiada on m. in. za budowanie długotrwałych relacji swoich i zespołu z partnerami po stronie (...) (k. 15 oraz zeznania ubezpieczonego – k. 18v) i jako jeden ze sposobu wypełnienia przez pracownika tego obowiązku pracowniczego pracodawca delegował go do udziału w meczu piłkarskim z przedstawicielami jednego z klientów. Zatem udział ubezpieczonego w przedmiotowym meczu bez wątplenia nie miał charakteru wyłącznie towarzyskiego, lecz stanowił przede wszystkim sposób budowania relacji z klientem, co należy do podstawowych obowiązków pracownika zatrudnionego na stanowisku kierownika sprzedaży agencyjnej. Z tych też przyczyn uznano stanowisko organu rentowego o braku związku z pracą zdarzenia z 17.07.2014r. za błędne. Ustalając procentowy uszczerbek na zdrowiu Sąd pierwszej instancji oparł się na dowodzie z opinii biegłego lekarza ortopedy, który stwierdził, iż w wyniku wypadku przy pracy ubezpieczony doznał urazu kolana lewego z uszkodzeniem więzadeł krzyżowego przedniego i bocznego piszczelowego, i ustalił uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10 %.

Wysokość przyznanego odszkodowania przez Sąd Rejonowy została określona na podstawie opinii biegłego i art. 14 ust. 9 w/w ustawy i obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 26.02.2014r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. z 2014r., poz. 187), zgodnie z którym w dacie wydania zaskarżonej decyzji obowiązywała kwota 730 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od wymienionego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając go w całości i podnosząc:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 ust.1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że zdarzenie z dnia 17 lipca 2014 r. polegające na doznaniu przez ubezpieczonego urazu lewego stawu kolanowego w czasie zorganizowanego przez pracodawcę meczu piłkarskiego pozostawało w związku z pracą i stanowi wypadek przy pracy.

Podnosząc powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie jak również prawidłowo uznał zdarzenie z dnia 17 lipca 2014 r. za wypadek przy pracy. Nieuzasadnione są zatem zarzuty apelującego dotyczące błędnej i dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenia art. 3 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Zarzuty apelacyjne stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami prawnymi Sądu pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Za wypadki przy pracy można uznać takie zdarzenia, które pozostają z pracą

w związku miejscowym, czasowym bądź funkcjonalnym.

W uchwale z dnia 7 lutego 2013 r. III UZP 6/12 (OSNP 2013 nr 13-14, poz. 158) Sąd Najwyższy podkreślił, że decydujące znaczenie przy ustaleniu czy doszło do wypadku przy pracy ma kryterium przestrzenne. Za powyższym przemawia specyfika ubezpieczenia wypadkowego, pracodawca odpowiada za szkody, które poniósł pracownik w związku z wykonywaniem pracy, co obejmuje także przebywanie w sferze interesów pracodawcy w celu wykonywania czynności zmierzających do realizacji zadań pracodawcy, do których pracownik zobowiązał się w umowie o pracę (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 1997 r., II UKN 245/97, OSNAPiUS 1998 Nr 12, poz. 370). Biorąc w dalszej kolejności pod uwagę charakter czynności, podczas których nastąpiło dane zdarzenie, istotne znaczenie ma ich związek z prawnie i życiowo uzasadnioną istotą stosunku pracy. Nie chodzi zatem wyłącznie o czynności pozostające w bezpośrednim związku z wykonywaniem pracy, ale także o życiowo normalne czynności towarzyszące świadczeniu pracy. W okolicznościach niniejszej sprawy do zdarzenia w dniu 17 lipca 2014 r. doszło podczas meczu w ramach eventu zorganizowanego przez pracodawcę ubezpieczonego dla klienta biznesowego (...). Mecz piłkarski był głównym punktem programu i rozgrywany był między pracownikami (...) Sp. z o.o. a reprezentacją (...). Do udziału w niniejszym meczu piłkarskim ubezpieczony oddelegowany został przez pracodawcę, co jest bezsporne w okolicznościach niniejszej sprawy (pismo pracodawcy k. 13). Ponadto zorganizowanie tego eventu miało na celu nawiązanie bliższych relacji biznesowych z wymienionym podmiotem. W tym czasie zatem ubezpieczony wykonywał czynności pracownicze, a udział w tym meczu był jednym z powierzonych mu obowiązków pracowniczych bowiem był na ten mecz oddelegowany przez pracodawcę, a ponadto przez udział w tego typu imprezach realizował swój obowiązek pracowniczy polegający na budowaniu długotrwałych relacji swoich i zespołu z partnerami po stronie (...) (zakres obowiązków k. 15). Zatem Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał zdarzenie z dnia 17 lipca 2014 r. za wypadek przy pracy, wskazując, że pozostawało ono w związku z pracą wykonywaną przez ubezpieczonego.

Sąd Rejonowy prawidłowo również ustalił wysokość procentowego uszczerbku na zdrowiu na 10% w oparciu o opinię biegłego lekarza ortopedy. Sąd należycie uzasadnił z jakich powodów obdarzył wiarygodnością dowód z opinii biegłego. Ponadto w toku procesu Sąd pierwszej instancji zasięgnął opinii uzupełniającej biegłego w

związku z zastrzeżeniami zgłoszonym przez pełnomocnika organu rentowego do opinii biegłego. Biegły w opinii uzupełniającej odniósł się do powyższych zastrzeżeń podważając ich słusność. Organ rentowy nie kwestionował opinii uzupełniającej. Sąd pierwszej instancji podzielając wnioski biegłego lekarza ortopedy zasadnie zatem ustalił wysokość jednorazowego odszkodowania w wysokości opiewającej 10% uszczerbku na zdrowiu. Obdarzając wiarygodnością dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 233 § 1 kpc.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał zarzuty apelacyjne za bezzasadne i na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację i na podstawie art. 98 kpc i § 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie orzekł o kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję.